

На непуне три недеље од 21. јуна и још једног „празника демократије“ у СНС Србији Александар Вучић делује никад јаче, а опозиција изгледа још слабије и још јадније, посвађаније и подељеније него што је била. Утихнуле су чак и друштвене мреже, на којима доскора није могло да се живи од професионалних оптимиста, страначких букача, прпошних пензионера и анонимних револуционара који су објављивали скори крај режима Александра Вучића, а бојкот парламентарних избора проглашавали за угаони камен и преломну тачку те велике победе која је, такорећи, на дохват руке.

Можда ће једном на Факултету политичких наука неко писати семинарски или мастер рад о утицају твитера на српску опозицију лета господњег 2019.-2020. године, и ко је ту кога више искористио, изманипулисао, обмануо и упропастио. Али чињеница је да су нереална очекивања и халабука по друштвеним мрежама, као и малобројним про-опозиционим медијима и порталима, умногоме допринели да се тема бојкота без довољно промишљања инаугурише као неспорна и неупитна – иако она то, заправо, никада није била. А како је време одмицало и избори се приближавали, из дана у дан се показивало да опозициони консензус око бојкота уопште не постоји и да га нема чак ни унутар Савеза за Србију као највеће и „најбојкотскије“ опозиционе формације. Односно, показало се да је тај консензус био умногоме принудан и привидан. И више резултат, с једне стране, циничне политичке калкулације, а са друге, страха од јавних прозивки и „линча“ по друштвеним мрежама свих оних који се усуде да о бојкоту изнесу другачије мишљење.

Но, као се датум избора приближавао, тако се тај страх смањивао и повлачио пред страхом од испадања из игре и интересом већине актера да се ипак изнађе неки путељак и начин да се на изборима учествује.

Све је боље и часније од стајања у реду за Вучићеву „бону“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 10 јун 2020 03:33

